

„S ohledem na okolnosti jste mohla použít jinou poručici.“ Anánder Mianáj, vládce všech nedozírných dálav rádčského prostoru (prozatím), seděla v širokém křesle polstrovaném vyšívaným hedvábím. Tělo, které se mnou hovořilo – jedno z tisíců –, vypadalo tak na třináct let. Černý oděv, tmavá pleť. Ve tváři již měla otištěné aristokratické rysy, které byly v rádčském prostoru známkou nejvyššího postavení a stylu. Za normálních okolností se nestávalo, aby někdo tak mladé verze Vládce Rádče spatřil, avšak současná situace měla k normálním okolnostem daleko.

Místnost byla malá, jen tři a půl metru čtverečního, obložená mřížkou z tmavého dřeva. V jednom rohu dřevo chybělo – pravděpodobně se poničilo před týdnem při prudkých sporech mezi soupeřícími částmi samotné Anánder Mianáj. Tam, kde dřevo zůstalo, se plazily úponky nějaké neduživé rostliny s tenkými stříbro-zelenými lístky, která měla tu a tam drobné bílé květy. Nebyla to veřejná část paláce ani přijímací síň. Vedle křesla Vládce Rádče stálo jedno prázdné a na stole mezi nimi byla čajová souprava, termoska a misky z nezdobeného bílého porcelánu, elegantně obroubeného. Bylo to něco, co mohl člověk na první pohled vyhodnotit jako nic zvláštního, ale při druhém si uvědomil, že je to umělecké dílo, které má větší cenu než některé planety.

Byl mi nabídnut čaj a byla jsem vyzvána, abych se posadila. Rozhodla jsem se zůstat stát. „Řekla jste, že si mohu důstojnice vybrat sama.“ Měla jsem dodat uctivé *Vládce*, ale neudělala jsem to. Také jsem si měla kleknout a přitisknout čelo na podlahu, když jsem vstoupila a našla Vládce Rádče v místnosti. Neudělala jsem ani to.

„Vybrala jsi dvě. Pochopitelně Seivarden a poručice Ekalu byly jasná volba.“ Jména mi obě osoby bezděčně připomněla. *Milost Kalr*, zaparkovaná nějakých pětatřicet tisíc kilometrů od této stanice, přijme onu téměř instinktivní žádost o data přibližně za desetinu sekundy a za další desetinu sekundy ke mně dorazí její odpověď. Posledních několik dní jsem se učila dostat ten dávný zvyk pod kontrolu. Úplně se mi to nepodařilo. „Kapitánka flotily má nárok na třetí,“ pokračovala Anánder Mianáj. S krásnou porcelánovou miskou v ruce potaženou černou rukavicí mi pokynula. Patrně tím chtěla zdůraznit mou uniformu. Rádčská armáda nosila tmavě hnědé blůzy, kalhoty, boty a rukavice. Moje uniforma byla jiná. Levá strana byla hnědá. Ale pravá černá a mé kapitánské insignie obsahovaly symboly, jež znamenaly, že velím nejenom své lodi, ale také kapitánkám jiných lodí. Ve své flotile jsem samozřejmě neměla jinou loď než tu svou, *Milost Kalr*, ale v blízkosti stanice Athoek, kam jsem měla namířeno, se žádné jiné kapitánky flotily nenacházely a hodnost mi měla dát výhodu nad jinými kapitánkami, s nimiž bych se mohla setkat. Pochopitelně za předpokladu, že by ty jiné kapitánky vůbec byly ochotné mou autoritu uznat.

Před pouhými několika dny se rozhořel dlouho doutnající spor a jedna frakce zničila dvě brány mezi soustavami. Naléhavou prioritou bylo zabránit vyřazení dalších bran – a zamezit tomu, aby se dotyčná frakce zmocnila bran a stanic v jiných soustavách. Chápala jsem důvody, které Anánder Mianáj vedly k tomu, že mi tu hodnost udělila, ale stejně se mi to nelíbilo. „Nechtěla bych,“ řekla jsem, „abyste se mylně domnívala, že pracuji pro vás.“

Usmála se. „To si přece nemyslím. Ale stejně můžeš vybírat pouze z důstojnic, které jsou momentálně v soustavě a v blízkosti této stanice. Poručice Tisarwat právě ukončila výcvik. Měla namířeno na svůj první post, ale to teď samozřejmě nepřipadá v úvahu. A myslela jsem, že bys ocenila někoho, koho by sis

mohla vychovat tak, jak sama chceš.“ Zdálo se, že ji ta poslední představa pobavila.

Během hovoru jsem poznala, že Seivarden je ve druhé fázi NREM spánku. Viděla jsem její pulz, teplotu, dýchání, obsah kyslíku v krvi, hladiny hormonů. Pak její data zmizela a nahradila je poručice Ekalu, která držela hlídku. Byla ve stresu – lehce zatnutá čelist, zvýšený kortizol. Ještě před týdnem, když kapitánku *Milosti Kalr* zatkly za zradu, byla běžnou vojačkou. Nečekala, že se z ní někdy stane důstojnice. Připadalo mi, že si není úplně jistá, jestli na to má.

Zamrkala jsem, abych se toho obrazu zbavila. „Určitě si nemyslíte,“ řekla jsem Vládci Rádče, „že je dobrý nápad posílat mne do právě započaté občanské války jenom s jednou zkušenou důstojnicí.“

„Nemůže to být horší než mít podstav,“ prohlásila Anánder Mianáj. Možná si mé krátkodobé nepozornosti všimla, možná ne. „A to dítě je z představy, že bude sloužit pod kapitánkou flotily, u vytržení. Čeká na tebe v docích.“ Odložila čaj a narovnála se na židli. „Jelikož brána, která vede k Athoeku, nefunguje a netuším, jaká tam může být situace, nemohu ti dát konkrétní rozkazy. Kromě toho,“ zvedla ruku, teď prázdnou, jako by mi chtěla zabránit, abych něco řekla, „bych stejně marnila čas, kdybych se snažila příliš tě řídit. Bez ohledu na to, co řeknu, si stejně uděláš, co budeš chtít. Máš naloženo? Dostala jsi všechny zásoby, které potřebuješ?“

Byla to jen formální otázka – určitě znala stav mých lodních zásob stejně dobře jako já. Úmyslně jsem projevila drzost a udělala neurčité gesto.

„Klidně si vezmi i věci kapitánky Vel,“ řekla, jako bych odpověděla řádně. „Ona je potřebovat nebude.“

Vel Oस्क skončila jako kapitánka *Milosti Kalr* před týdnem. Existovala celá řada důvodů, proč svůj majetek asi nebude potřebovat, z nichž tím nejpravděpodobnějším samozřejmě bylo,

že je mrtvá. Anánder Mianáj nedělala nic polovičatě, zvláště když šlo o nepřátele. Jistě, v tomto případě byla nepřítelem, jehož podporou se Vel Oस्क provinila, samotná Anánder Mianáj. „Nechci je,“ řekla jsem. „Pošlete je její rodině.“

„Jestli budu moci.“ Mohlo se stát, že to v jejích silách nebude. „Potřebuješ před cestou ještě něco? Stačí říct.“

Napadly mě různé odpovědi. Ale žádná mi nepřišla vhodná. „Ne.“

„Náhodou, budeš mi chybět,“ řekla. „Tak jako ty se mnou nebude mluvit nikdo. Potkala jsem jen velice málo osob, které se nebály, co se stane, když mě urazí, a ty k nim patříš. A žádná z té chabé hrstky neměla... podobnou minulost jako my dvě.“

Protože já jsem kdysi byla loď. Umělá inteligence, která řídila obrovskou transportní vojenskou loď a tisíce periferů, lidských těl, jež byla mou součástí. V té době jsem se neviděla jako otrokyně, ale byla jsem nástrojem k dobývání, majetkem Anánder Mianáj, která sama zabírala tisíce těl roztroušených po celém rádčském prostoru.

Teď jsem byla jen toto jediné lidské tělo. „Nemůžete mi udělat nic, co by bylo horší než to, co se již stalo.“

„Vím to,“ odvětila, „a uvědomuji si také to, jak moc jsi proto nebezpečná. Možná je ode mne velice pošetilé už jen to, že tě nechávám naživu, natož abych ti svěřovala oficiální pravomoc a loď. Ale hry, jež hraji, nejsou pro bázlivé.“

„Pro většinu z nás to nejsou hry,“ promluvila jsem s neskrývaným hněvem. Věděla jsem, že jeho projevy zaznamená bez ohledu na to, jak netečně se zatvářím.

„Uvědomuji si i to,“ prohlásila Vládce Rádče. „Skutečně. Ale bohužel, určité ztráty jsou nevyhnutelné.“

Mohla jsem si vybrat kterýkoli z půltuctu způsobů, jak jí odpovédět. Ale raději jsem se otočila a opustila místnost bez odpovědi. Když jsem prošla dveřmi, zařadila se za mne vojačka z *Milosti Kalr*, Pátá Kalr Jedna, která stála do té doby v pozoru za

nimi, mlčenlivá a výkonná. Pátá Kalr byla stejně jako všechny vojačky *Milosti Kalr* člověk, ne perifer. Kromě lodi, čety a pořadového čísla měla své jméno. Jednou jsem ji tím jménem oslovila. Zareagovala tak, že navenek projevila lhostejnost, ale jejím nitrem se přehnala vlna leknutí a neklidu. Podruhé už jsem to nezkusila.

Když jsem byla loď – když jsem byla jen jednou částí vojenské transportní lodi *Spravedlnost Toren* –, vždycky jsem znala stav svých důstojnic. Věděla jsem, co slyší a co vidí. Věděla jsem o každém jejich nadechnutí, o každém škusnutí každého svaly. Hladiny hormonů, hladiny kyslíku. Skoro všechno kromě konkrétního obsahu jejich myšlenek, třebaže i ten se dal díky zkušenostem a důvěrné znalosti docela dobře odhadnout. Nebylo to něco, co bych předváděla svým kapitánkám – stejně by jim to nic neřeklo, byl by to pro ně jenom proud bezvýznamných dat. Ale pro mě to v té době byla prostě součást mého vědomí.

Ted' už jsem loď nebyla. Ale pořád jsem byla perifer a dokázala jsem ta data číst způsobem, jehož by žádná lidská kapitánka nebyla schopna. Nyní jsem měla pouze jediný lidský mozek a dokázala jsem zvládat jen nepatrný zlomek informací, které jsem předtím přijímala trvale a nevědomky. A dokonce i to malé množství vyžadovalo jistou pozornost – když jsem poprvé zkusila jít a zároveň přijímat data, narazila jsem čelem do lodní přepážky. Zeptala jsem se *Milosti Kalr*, tentokrát záměrně. Věřila jsem, že dokážu jít touhle chodbou a současně monitorovat Pětku, aniž se zastavím nebo klopýtnu.

Bez nehody jsem se dostala až do přijímací zóny paláce. Pětka byla unavená a měla lehkou kocovinu. Určitě se nudila, jak tam během mé porady s Vládcem Rádče stála a hleděla do zdi. Viděla jsem zvláštní směsici očekávání a strachu, která mě trochu znepokojovala, neboť jsem nedokázala přijít na to, čeho by se ten konflikt mohl týkat.

Když jsem se ocitla v hlavní hale, vysoké, široké, dlážděné a prostoupené ozvěnami, otočila jsem se k výtahům, které mě měly dovézt do doků, k raketoplánu, jenž čekal, aby mě dopravil zpátky na *Milost Kalr*. Bylo to až překvapivé, ale většina obchodů a kanceláří, jakož i rozložitých, v pestrých barvách vyvedených bohyň – oranžových, modrých, červených a zelených –, které se tísnily na průčelí chrámu, vypadala po násilnostech z minulého týdne, kdy boj Vládce Rádče proti sobě samotné propukl naplno, prakticky nedotčeně. Občanky v barevných kabátech, kalhotách a rukavicích, ověšené třpytivými šperky, chodily kolem s lhostejným výrazem. Minulý týden jako by se vůbec nestal. Jako by Anánder Mianáj, Vládce Rádče, byla stále sama sebou, osobou s mnoha těly, ale v podstatě jedinou a nerozdělenou. Jenže minulý týden se stal a Anánder Mianáj ve skutečnosti jedinou osobou nebyla. Nebyla jí už poměrně dlouho.

Když jsem se přiblížila k výtahům, nenadále mě zachvátila vlna rozhořčení a hrůzy. Zastavila jsem se a otočila se. Když jsem se zastavila já, udělala to i Pátá Kalr. Ted' hleděla netečně před sebe. Jako by ta vlna rozhořčení, kterou mi loď ukázala, nevzešla od ní. Domnívala jsem se, že většina lidí nedokáže natolik silné emoce maskovat tak dokonale – její tvář postrádala jakýkoli výraz. Ale ukázalo se, že Kalr to dovedou všechny. Kapitánka Vel byla starosvětská – anebo měla přinejmenším idealizovanou představu o tom, co „starosvětská“ znamená – a požadovala, aby se její vojačky chovaly co možná nejvíc jako periferi.

Pětka nevěděla, že jsem byla perifer. Podle ní jsem byla kapitánka flotily Breq Mianáj, povýšená díky zatčení kapitánky Vel a tomu, co si většina lidí představovala jako mé mocné rodinné vazby. Nemohla vědět, jak moc do ní vidím. „Co se děje?“ zeptala jsem se stroze. Zaraženě.

„Madam?“ Bezbarvě. Bez výrazu. Po krátkém zpoždění signálu jsem poznala, že chce, abych přenesla pozornost jinam a nevšíkala si jí. Ale zároveň chtěla promluvit.

Měla jsem pravdu, to rozhořčení a ta hrůza se týkaly mě. „Chcete přece něco říct. Tak si to poslechněme.“

Překvapení. Ryzí děs. A přitom nehnula ani brvou. „Madam,“ řekla znovu a konečně se objevil chabý náznak výrazu, který zase rychle zmizel. Polkla. „Jde o to nádobí.“

Teď byla řada na mně, abych byla překvapena. „Nádobí?“

„Madam, poslala jste věci kapitánky Vel k uskladnění sem na stanici.“

A byly to krásné věci. To nádobí (k němuž patřilo i náčiní a potřeby na čaj), které Páté Kalr podle všeho leželo v hlavě, tvořil porcelán, sklo a smaltovaný, případně drahokamy zdobený kov. Nebylo však moje. A já jsem po kapitánce Vel nic nechtěla. Pětka čekala, že ji pochopím. Strašně moc chtěla, abych ji pochopila. Ale mně to nešlo. „Prosím?“ Zklamání. Dokonce hněv. Z perspektivy Pětky bylo evidentně jasné, o co jí jde. Ale mně z toho byl jasný jenom fakt, že to nemůže normálně říct, i když jsem ji o to požádala. „Madam,“ promluvila nakonec. Občanky nás obcházely, některé po nás vrhaly zvědavé pohledy a některé dělaly, že si nás nevšímají. „Jestli tomu rozumím, brzy máme opustit soustavu.“

Mě samotné se už začínalo zmocňovat zklamání a hněv, o to víc, že rozhovor s Vládce Rádče mě připravil o náladu. „Vojačko,“ řekla jsem, „můžeš mluvit přímo?“

„Nemůžeme opustit soustavu, když nemáme pořádné nádobí!“ vyhrkla nakonec, ačkoli její obličej zůstal působivě chladný. „Madam.“ Když jsem neodpověděla, pokračovala a přitom ji zachvátila další vlny hrůzy z toho, že se vyjadřuje tak přímo. „Pro vás to samozřejmě není důležité. Jste kapitánka flotily, máte dostatečnou hodnost, aby to na každého udělalo dojem.“ A taky rodové jméno – byla jsem teď Breq Mianáj. Neměla jsem žádnou zvláštní radost, že jsem dostala jméno, které ze mě dělalo příbuznou Vládce Rádče. Kromě Seivarden a lodní lékařky nikdo nevěděl, že jsem se s ním nenarodila. „I když

pozvete kapitánku na večeři a necháte ji jíst obyčejné vojenské jídlo, neřekne ani slovo.“ Nebude moct, pokud nebude mít vyšší hodnost než já.

„Tam, kam letíme, nejedeme pořádat večeře,“ odvětila jsem. Očividně ji to uvrhlo ve zmatek, který se nakrátko projevil i na její tváři.

„Madam!“ řekla prosebně, téměř v úzkých. „Vy si nemusíte dělat starosti z toho, co si o vás myslí jiní. Říkám to jen proto, že jste mi dala rozkaz.“

Samozřejmě. Měla jsem to poznat. Mělo mi to dojít už před několika dny. Trápilo ji, že ona bude vypadat špatně, když nebudu mít jídelní soupřavu odpovídající mému postavení. Že se to špatně odrazí na lodi jako takové. „Tebe trápí pověst lodi.“

Zarmoucení, ale zároveň úleva. „Ano, madam.“

„Já nejsem kapitánka Vel.“ Kapitánce Vel záleželo na takových věcech hodně.

„To ne, madam.“ Nebyla jsem si jistá, jestli za jejím důrazem – a úlevou, kterou jsem v ní pozorovala – bylo to, že je dobře, že nejsem kapitánka Vel, nebo to, že jsem konečně pochopila, co se mi snaží říct. Případně obojí.

Už jsem tady uzavřela svůj účet, všechny peníze v podobě bonů jsem měla zamčené ve své kajutě na palubě *Milosti Kalr*. To málo, co jsem měla u sebe, by na rozptýlení úzkosti Páté Kalr nestačilo. Stanice – umělá inteligence, která to tady řídila, která tímto místem byla – by za mě pravděpodobně mohla finanční záležitosti vyřídit. Jenže mě neměla v oblibě, protože jsem zapříčinila násilnosti z minulého týdne, takže mi nebude s velkým nadšením pomáhat.

„Vrať se do paláce,“ vyzvala jsem ji. „Řekni Vládci Rádče, o co žádáš.“ Pátá Kalr maličko vytřeštila oči. O dvě sekundy později jsem z ní vyčetla nevěřičnost, po níž následovalo upřímné zděšení. „Až bude všechno zařízené k tvé spokojenosti, přijď do raketoplánu.“

Kolem prošly tři občanky s taškami v rukou, na nichž měly samozřejmě rukavice. Z útržku rozhovoru, který jsem zaslechla, jsem poznala, že jdou do doků, aby chytily loď na jednu z vnějších stanic. Dveře výtahu se poslušně otevřely. Pochopitelně. Stanice věděla, kam mají namířeno, nemusely o nic žádat.

Stanice věděla, kam mám namířeno já, ale odmítala mi dveře otevřít, dokud svou žádost velice zřetelně nepřednesu. Otočila jsem se a rychle jsem za nimi nastoupila do výtahu, který jel do doků. Ještě jsem stačila zahlédnout, jak mě dveře oddělily od Pětky, vyděšeně stojící na dláždění z černých kamenů. Výtah se dal do pohybu, trojice občanek pokračovala v klábosení. Když jsem zavřela oči, viděla jsem Pátou Kalr, jak tam stojí v hale, hledí na výtah a trochu zrychleně dýchá. Nepatrně se mračila – tak, že by si toho nejspíš nikdo, kdo ji mijel, nevšiml. Zaškubáním prstů přivolala pozornost *Milosti Kalr*, ale byla v tom jistá úzkost, jako by se snad bála, že neodpoví.

Ale *Milost Kalr* samozřejmě byla ve střehu. „Neměj obavy,“ řekla *Milost Kalr* klidným, neutrálním hlasem do ucha Pětce a mně, „kapitánka flotily se nezlobí na tebe. Běž a udělej to. Bude to dobré.“

Jistě, na Pátou Kalr jsem se nezlobila. Vytěsnila jsem informace, které od ní přicházely, a přijala dezorientující záblesk od Seivarden, která spala a něco se jí zdálo, a od stále napjaté poručice Ekalu, jež právě žádala jednu ze svých Etrep o čaj. Otevřela jsem oči. Občanky, které jely ve výtahu se mnou, se něčemu smály. Nevěděla jsem čemu a bylo mi to jedno. Když se dveře výtahu odsunuly, vyšly jsme do širokého vestibulu doků, ze všech stran lemovaného ikonami bohyň, jež mohly cestujícím přinést užitek nebo útěchu. Lidí tam bylo v tuto denní dobu málo, s výjimkou vstupu do kanceláře dokového úřadu, kde stála fronta rozmrzelých lodních kapitánek a pilotek, které čekaly, až budou moci přednést svou stížnost přetíženým pomocným inspektorkám. Při nepokojích z minulého týdne přestaly fungovat

dvě vnitrosoustavové brány a bylo pravděpodobné, že v blízké budoucnosti se k nim přidají další. Vládcé Rádče zakázala veškeré cestování těmi zbývajícimi, čímž v soustavě uvěznila desítky lodí s nákladem i pasažéry.

Ustoupily mi a maličko se uklonily, jako by se do nich opřel vítr. Byla to zásluha uniformy – zaslechla jsem, jak se jedna kapitánka šeptem ptá druhé: „Kdo to je?“ a šum hlasů, který se v reakci na to rozezněl, když jí sousedka odpověděla a ostatní se k její nevědomosti vyjádřily nebo dodaly něco, co samy věděly. Zaslechla jsem *Mianáj* a *speciální operace*. Logika, již se jim podařilo v událostech z minulého týdne najít. Oficiální verze zněla, že jsem do Omaughského paláce přicestovala v utajení, abych vymýtla rozvratné spiknutí. Že jsem celou dobu pracovala pro Anánder Mianáj. Každý, kdo se nějak podílel na událostech, které poté dodatečně získaly oficiální podobu, musel poznat nebo aspoň vytušit, že to není pravda. Ale většina Rádčů vedla nezajímavý život a neměla důvod o tom pochybovat.

Nikdo nic nenamítl, když jsem prošla kolem pomocných inspektorek do přední kanceláře vrchní inspektorky. Její asistentka Daos Ceit se ještě zotavovala ze svých zranění. Na jejím místě seděla pomocná inspektorka, kterou jsem neznala, ale když jsem vešla, pohotově vstala a uklonila se. Totéž udělala velice mladá poručice, elegantněji a rozvázněji, než jsem čekala od sedmnáctileté, jež byla ještě samá ruka samá noha a ve své lehkovážnosti utratila první výplatu za oči šedíkové barvy – určité se s takto zbarvenýma očima nenarodila. Tmavě hnědá blůza, kalhoty, rukavice a boty byly dokonale upravené a čisté. Rovné tmavé vlasy měla ostříhané nakrátko. „Jmenuji se poručice Tisarwat, kapitánko flotily. Madam,“ řekla a znovu se uklonila.

Neodpověděla jsem, jen jsem se na ni podívala. Jestli ji mé zkoumání znervóznilo, nijak jsem to na ní nepoznala. Zatím neposílala data *Milosti Kalr* a její hnědou pleť neztmavilo žádné zrudnutí. Malé, nenápadné seskupení špendlíků v blízkosti

jednoho ramene ukazovalo na rodinu, která jistou váhu má, ale nepatří v Rádči k těm nejvýznamnějším. Usoudila jsem, že je buď mimořádně vyrovnaná, nebo hloupá. Ani jedna z těch možností mě nepotěšila.

„Můžete dál, madam,“ řekla neznámá pomocná inspektorka a pokynula mi k zadní kanceláři. Šla jsem, aniž jsem poručici Tisarwat cokoli řekla.

Když se za mnou zavřely dveře, vrchní inspektorka Skájat Awer vstala a uklonila se. Pleť měla tmavou, oči jantarové barvy, tmavomodrá uniforma dokového úřadu jí dodávala eleganci a aristokratický vzhled. „Breq. Takže odjíždíte?“ Otevřela jsem ústa a chystala se říct: *Jakmile od vás dostanu povolení k odletu*, ale vzpomněla jsem si na Pětku a úkol, který jsem jí dala. „Čekám už pouze na Pátou Kalr. Zdá se, že bez slušného nádobí nemohu odletět.“

Ve tváři se jí mihlo překvapení, ale ihned zase zmizelo. Samozřejmě věděla, že jsem věci kapitánky Vel poslala sem a nevlastním nic, čím bych je nahradila. Jakmile údiv opadl, zaznamenala jsem pobavení. „Sama byste to viděla stejně, ne?“ zeptala se. Myslela tím, když jsem byla na místě Pětky. Když jsem byla loď.

„Ne, neviděla. Já jsem se na to tak nedívala. Některé jiné lodě to dělaly. A dělají pořád.“ Většinou *Meče*, které se zkrátka a dobře dopracovaly k přesvědčení, že stojí nad menšími, méně prestižními *Milostmi* a transportními *Spravedlnostmi*.

„Mým Issa Sedm na takových věcech záleželo.“ Skájat Awer sloužila jako poručice na lodi s lidskou posádkou, než se stala vrchní inspektorkou tady v Omaughském paláci. Zabloudila očima k mému jedinému šperku, malému zlatému přívěsku připíchnutému u levého ramene. Mávnutím změnila téma, ačkoli to ve skutečnosti žádná změna nebyla. „Takže Athoek?“ Můj cíl nebyl oznámen veřejně, dokonce se dal považovat za tajnou informaci. Avšak Awer patřila k jednomu z nejstarších a nejbohatších rodů. Skájat měla příbuzné, které zase měly

informované známosti. „Nejsem přesvědčená, že je to místo, kam bych vás poslala já.“

„Já tam mám namířeno.“

Přijala mou odpověď. V jejím výrazu nebylo vidět údiv ani dotčenost. „Posadte se. Dáte si čaj?“

„Děkuji, ale ne.“ Ve skutečnosti bych si dala, za jiných okolností bych si ráda dopřála uvolněný rozhovor se Skájat Awer, ale takto jsem se nemohla dočkat, až budu pryč. Také to vrchní inspektorka Skájat přijala vyrovnaně. Ani ona se neposadila. „Až přijedete na Athoickou stanicí, navštívíte Basnájď Elming.“ Nebyla to otázka. Ona věděla, že to udělám. Basnájď byla mladší sestra někoho, koho jsme Skájat a já kdysi milovaly. Někoho, koho jsem z rozkazu Anánder Mianáj zabila. „V některých ohledech se Awn podobá, ale v jiných ne.“

„Říkala jste, že je tvrdohlavá.“

„Velice hrdá. A tvrdohlavá úplně stejně jako její sestra. Možná ještě víc. Velice se jí dotklo, když jsem jí kvůli sestře nabídla klientství. Zmiňuji se o tom, neboť tuším, že se chystáte udělat něco podobného. A jste možná jediná žijící osoba, která je ještě tvrdohlavější než ona.“

Povytáhla jsem obočí. „Ještě víc než tyranka?“ Nebylo to rádčské slovo, pocházelo z jedné planety, kterou Rádč anektoval a pohltil. Ne Rádč, ale Anánder Mianáj. Tyranka samotná, kromě Skájat a mne možná jediná osoba v Omaughském paláci, která by to slovo poznala a pochopila.

Skájat Awer zkřivila ústa v trpkém úsměvu. „Možná ano. Možná ne. V každém případě buďte velice opatrná, jestli chcete Basnájď nabídnout peníze nebo přízeň. Nepřijme to vlídně.“ Udělala gesto, dobromyslné, ale rezignované, jako by chtěla říct: *Ale vy si samozřejmě stejně uděláte, co budete chtít.* „Již jste se jistě setkala se svou mladou poručicí.“

Myslela poručici Tisarwat. „Proč byla tady a nešla přímo do raketoplánu?“